



**Broj: X-KŽ-08/572-5**  
**Sarajevo, 11.02.2010. godine**

## **U I M E B O S N E I H E R C E G O V I N E**

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju, u vijeću Apelacionog odjeljenja u sastavu sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, te sudija Hilme Vučinića i Meddžide Kreso kao članova vijeća, uz sudjelovanje stručnog saradnika Nevene Aličehajić u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Sabre Ramića zbog krivičnog djela Organizovani kriminal iz člana 250. Stav 2. Krivičnog zakona BiH (u daljem tekstu KZ BiH), u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, odlučujući o žalbama Tužilaštva BiH i branioca optuženog Sabre Ramića, advokata Azijade Mujkić, protiv presude Suda BiH broj X-K-08/572-5 od 12.11.2009. godine, na sjednici održanoj u prisutnosti tužioca Tužilaštva BiH Ismeta Šuškića, optuženog Sabre Ramića i njegovog branioca, advokata Azijade Mujkić, dana 11.02.2010. godine, donio je sljedeću:

### **P R E S U D U**

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog Sabre Ramića, advokata Azijade Mujkić, dok se žalba Tužilaštva BiH uvažava, pa se presuda Suda BiH broj X-K-08/572-5 od 12.11.2009. godine, preinačava u dijelu odluke o krivičnoj sankciji tako da se optuženi Sabro Ramić, za krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. Krivičnog zakona BiH, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

### **O b r a z l o ž e n j e**

Presudom Suda BiH broj X-K-08/572-5 od 12.11.2009. godine, optuženi Sabro Ramić, oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude, počinio krivično djelo Organizovani kriminal iz člana 250. stav 2. Krivičnog zakona BiH, u vezi sa krivičnim djelom Neovlašteni promet opojnim drogama iz člana 195. stav 1. KZ BiH.

Na osnovu člana 56. KZ BiH, u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Sabri Ramiću, uračunato je vrijeme koje je optuženi proveo u pritvoru i to od 26.08.2009. godine pa do 09.01.2009. godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH, optuženi je obavezan naknaditi trošove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 200,00 KM.



Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavila tužiteljica Tužilaštva BiH, Diana Kajmaković, kao i branilac optuženog Sabre Ramića, advokat Azijada Mujkić, koji pobijaju prvostepenu presudu zbog odluke o krivično pravnoj sankciji.

Tužilaštvo nije dostavilo odgovor na žalbu odbrane u ostavljenom roku.

Branilac optuženog Sabre Ramića, advokat Azijada Mujkić, je dostavila odgovor na žalbu Tužilaštva, u kojem ističe da su svi žalbeni navodi Tužilaštva neosnovani, te predlaže Apelacionom vijeću Suda BiH da i žalbu kao takvu u cijelosti odbije.

Na sjednici Apelacionog vijeća, održanoj 11.02.2010. godine, u smislu odredbe člana 304. ZKP BiH, tužilac Tužilaštva BiH i branilac optuženog Sabre Ramića, advokat Azijada Mujkić, su ukratko izložili žalbe i odgovore na žalbe, i u cijelosti ostali kod pismeno iznesenih navoda i prijedloga. Optuženi se saglasio sa navodima svog branioca i istakao da se iskreno kaje zbog onog što je učinio.

Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, kako je to propisano članom 306. ZKP BiH, te izvršilo uvid u spis X-K-08/572-5, Apelaciono vijeće je donijelo odluku kao u izreci iz razloga koji slijede:

U žalbi Tužilaštva ističe se da je izrečena kazna preblaga da bi se istom ostvarila svrha generalne i specijalne prevencije. Dalje se ističe da je prvostepeno vijeće propustilo adekvatno cijeliti stepen krivnje optuženog, jer je zanemarena činjenica da je optuženi pokazao posebnu upornost i bezobzirnost pri izvršenju predmetnog krivičnog djela. Tužilaštvo smatra da se priznanje krivnje ima smatrati samo olakšavajućom okolnosti, te predlaže da se optuženom izrekne strožija kazna zatvora.

Branilac optuženog u podnijetoj žalbi ističe da je prvostepeni sud prestrogo odmjerio kaznu optuženom, te da je optuženom osim priznanja krivnje trebao uzeti u obzir njegovo otežano zdravstveno stanje, ekonomske prilike porodice optuženog, te da je optuženi dugogodišnji konzument opojne droge i da je pronađena marihuana bila namjenjena i za njegove potrebe, stoga branilac predlaže izricanje blaže kazne zatvora.

Obzirom da su kako žalba Tužilaštva BiH, tako i žalba odbrane, usmjerene isključivo na osporavanje odluke o krivično-pravnoj sankciji, koja je izrečena prvostepenom presudom, Apelaciono vijeće je, u skladu sa obavezom propisanom članom 306. ZKP BiH, da se kreće u okviru žalbenih navoda, preispitalo samo ovaj dio prvostepene presude, odnosno preispitalo da li je prvostepeno vijeće, krećući se u zakonskim okvirima, našlo pravu mjeru u izricanju krivične sankcije.

Prvostepena presuda je rezultat priznanja krivnje optuženog, te je nakon ročišta za razmatranje izjave o priznanju krivnje optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od 4 godine, što predstavlja kaznu odmjerenu ispod zakonom propisanog minimuma za krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Kako je to propisano u članu 49. KZ BiH, „Sud može učinitelju odmjeriti kaznu ispod granice propisane zakonom ili izreći blažu vrstu kazne: a) kad zakon propisuje da se učinitelj može blaže kazniti; b) i kad sud utvrdi da postoje osobito olakšavajuće okolnosti



*koje ukazuju da se i s ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja.* “ U konkretnom slučaju, prvostepeno vijeće je na strani optuženog Sabre Ramića, kao osnov za ublažavanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma, našlo iskreno priznanje optuženog koje je cijenio kao osobito olakšavajuću okolnost, smatrajući da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. Pri tome je prvostepeni sud kao olakšavajuće okolnosti cijenio i lične i porodične prilike optuženog, kao i loše materijalne prilike u porodici, dok nije našao otežavajućih okolnosti na strani optuženog.

Apelaciono vijeće je našlo osnovanim navode iznesene u žalbi Tužilaštva, a koji su u suprotnosti sa argumentacijom prvostepene presude, da se priznanje krivnje kada je dato u već odmakloj fazi glavnog pretresa kao u konkretnom slučaju<sup>1</sup>, ne može smatrati osobito olakšavajućom okolnosti, koja bi bila osnov za ublažavanje kazne. Naime, priznanje krivnje, na šta je ispravno ukazano u žalbi Tužilaštva, nesumnjivo ukazuje na poseban odnos optuženog prema krivičnom djelu i postojanje svijesti o nedozvoljenosti takvog ponašanja, ali navedena okolnost, nema takvu težinu da bi se mogla smatrati osobito olakšavajućom okolnosti. Po mišljenju ovog vijeća, izjava o priznanju krivnje u kombinaciji sa ostalim olakšavajućim okolnostima, mogla bi eventualno imati težinu osobito olakšavajuće okolnosti, odnosno moglo bi se prihvatiti da je riječ o iskrenom kajanju, da je optuženi istu dao na ročištu povodom izjašnjenja o krivnji, odnosno da je priznanjem krivnje Tužilaštvu pomogao u rasvjetljavanju okolnosti konkretnog slučaja i na taj način doprinio bržem i efikasnijem okončanju krivičnog postupka. Međutim, izjava o priznanju krivnje, data u fazi kada je već pred prvostepenim vijećem izvedeno dovoljno dokaza, koji potvrđuju krivičnu odgovornost optuženog, po ocjeni ovog vijeća data je isključivo s ciljem da se utiče na sudeće vijeće u pravcu izricanja optuženom najblaže krivične sankcije.

Osnovano se žalbom Tužilaštva ukazuje i da je izrečena kazna nedovoljna da bi se njom ostvarila svrha kažnjavanja, kako svrha generalne tako i svrha specijalne prevencije.

Naime, optuženi Sabro Ramić tereti se za izvršenje teškog krivičnog djela, koje spada u red krivičnih djela protiv zdravlja ljudi kao zaštićenog dobra, koje, kako to Tužilaštvo osnovano primjećuje, nije izvršeno na mah, nego je njegovo izvršenje pomno planirano i pripremano, što sve ukazuje na upornost i bezobzirnost njegovog učinioca. Pri tome, riječ je o krivičnom djelu, čije izvršenje je u stalnom porastu, a samo krivično djelo optuženi je izvršio kao član organizovane grupe čije djelovanje se proteže na širem području zemlje i regiona, što čini još većim stepen intenziteta društvene opasnosti. Bosna i Hercegovina zbog svog geografskog položaja veoma često služi kao tranzitno područje u vršenju ovog krivičnog djela između zemalja Istočne i Zapadne Evrope. Stoga se javlja još veća potreba da Bosna i Hercegovina, kroz strogo kažnjavanje počinitelaca krivičnih djela ove vrste, da svoj doprinos u spriječavanju ovog oblika kriminaliteta i ostvarenju svrhe generalne prevencije, uticaju na potencijalne izvršioce da ne vrše kriminalne aktivnosti ove vrste.

Iako je prvostepeno vijeće zaključilo da ne postoje otežavajuće okolnosti na strani optuženog, a i samo Tužilaštvo je cijenio da se ranija osuđivanost ne treba smatrati otežavajućom okolnosti, obzirom da je od posljednje osude, pri čemu nije riječ o osudi za istovrsno krivično djelo, prošlo 7 godina, ovo vijeće je činjenicu da je riječ o višestrukom recidivisti cijenio u sklopu ocjene njegove ličnosti. Naime, u konkretnom slučaju je

---

<sup>1</sup> Glavni pretres u ovom predmetu počeo je dana 12.06.2008. godine, a priznao je krivnju na ročištu dana 15.10.2009, godine



očigledno da te ranije osude i boravak u zatvoru, iako brojne, nisu uticali na ponašanje optuženog u toj mjeri da se on u cijelosti suzdrži od preduzimanja kriminalnih aktivnosti, odnosno da se ranijim osudama, od kojih je najteža osuda na kaznu zatvora u trajanju 2 godine i 10 mjeseci, nije se ostvarila svrha specijalne prevencije. Stoga, ovo vijeće smatra da je za ostvarivanje navedene svrhe krivično-pravnih sankcija nužno strožije kažnjavanje optuženog.

Kada su u pitanju ostale olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, ni tužilaštvo ne spori njihovo postojanje, međutim ističe da one nemaju tu težinu da bi se mogle smatrati osobito olakšavajućim. Ovo vijeće također smatra da je prvostepeno vijeće pravilno vrednovalo sve olakšavajuće okolnosti na strani optuženog Ramića, ali obzirom da one u konkretnom slučaju nemaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti, kakvom se po ocjeni ovog vijeća, kako je ranije istaknuto, ne može smatrati ni priznanje krivnje u toku glavnog pretresa, nalazi da nisu ispunjeni uslovi za primjenu odredbi o ublažavanju kazne ispod zakonom propisanog minimuma.

Iz svih navedenih razloga, Apelaciono vijeće je uvažilo žalbu Tužilaštva, te optuženom izreklo kaznu u trajanju od 5 godina zatvora, što predstavlja propisani minimum za ovo krivično djelo, a koju kaznu nalazi adekvatnom težini krivičnog djela i krivičnoj odgovornosti optuženog, te smatra da će se istom ostvariti u cijelosti svrha kažnjavanja.

Obzirom na činjenicu da je Apelaciono vijeće našlo osnovanom žalbu Tužilaštva, odnosno utvrdilo da je izrečena krivično-pravna sankcija nedovoljna za ostvarivanje osnovne svrhe kažnjavanja, detaljno upuštanje u analizu žalbenih navoda odbrane kojima se ukazuje da je kazna od 4 godine zatvora prestrogo odmjerena, postaje bespredmetno.

Budući da je prvostepena presuda pobijana jedino u dijelu koji se odnosio na izrečenu krivično pravnu sankciju, o čemu je odlučeno na navedeni način, ostali dio prvostepene presude ostaje neizmjenjen.

Iz svih navedenih razloga, temeljem odredbi člana 313. i 314. ZKP BiH odlučeno je kao u izreci presude.

**ZAPISNIČAR:**

**Nevena Aličehajić**

**PREDSJEDNIK VIJEĆA  
SUDIJA**

**Mirza Jusufović**

**POUKA O PRAVNOM LIJEKU:** Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.